

ת"פ 48686/12/21 - מדינת ישראל נגד א.כ.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 48686-12-21 מדינת ישראל נ' כ'

בפני כבוד השופט גיל אדלמן

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוזה"ד שירלי הדר

נגד

הנאשمة

א.כ.

ע"י ב"כ עוזה"ד ליז זמור

פסק דין ללא הרשותה

השתלשלות העניינים העובdotait

1. הנאשمة, א.כ., (להלן: הנאשمة), נמצאה אשמה בהתאם להודאתה בכתב אישום מתווך המיחס לה תקיפה הגורמת חבלה של ממש בין זוג עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין).

על פי עובדות כתוב האישום, במועד הרלוונטי לו, הייתה הנאשمة ב.ש.ח (להלן: ב', או המתלוון) בני הזוג.

כתב האישום מס' 4.9.2021, בשעה 19:30 לערך, הגיע המתלוון לביתה של הנאשمة, אז, התגלה ויכוח ביניהם, במהלך ביקשה מהם כי יצא מביתה; המתלוון סרב לעשות כן, נשאר בביתה של הנאשمة וקיים אותה: "שרמתה זונה", ואמר לה "אני לא עף אני אעשה לך דוקא".

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

על פי כתב האישום, "מיד ובהמשך", הנאשמת הכתה ונשכה את המתלוון בידו. כתוצאה לכך נגרמו למתלוון סימנים אדומים, סימני נשיכה ושריריות.

2. בדין שהתקיים ביום 1.3.2022, הודהה הנאשمت במיוחס לה בכתב האישום והופנה, לבקשת ההגנה, לקבלת تسוקיר שירות המבחן, אשר יבחן, בין היתר, את שאלת הרשותה.

הנאשמה לא התנגדה להפנייתה של הנאשمت אל שירות המבחן, אולם עמדה על הרשות האחרונה בדיון, וכן על ענישה "משמעותית".

3. ביום 7.7.2022 הוגש לבית המשפט תסוקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת. התסוקיר המליץ על הימנעות מהרשותה של הנאשמת, וכן הומלץ לנ��וט בעניינה בגישה שיקומית, ולהטיל עליה צו מבחן והתחייבות להימנע מעבירה.

התסוקיר פרט בהרחבה את תולדותיה של הנאשמת, עמד על מערכת היחסים בין המתלוון, ותאר את נסיבות האירוע המתואר בכתב האישום, והרקע לו. שירות המבחן התרשם כי הסיכון להישנות אלימות זוגית מצדה של הנאשמת הוא נמוך, והוא איננה/ZKOKA להתרבות טיפולית בתחום זה.

4. בדין שהתקיים ביום 12.7.2022 טענו הצדדים לעונש.

5. התביעה טענה כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 6 ל 18 חודשים מאסר, וביקשה למקם את עונשה של הנאשמת ברף הביניוני-نمוך של המתחם, כר' שיושטו עליה 6 חודשים לרצוי בדרך של עבודות שירות, וכן "ענישה מרתיעה של מאסרים מותניים", קנס, והתחייבות.

התובעת עמדה על הערכים המוגנים, בהם פגעה הנאשמת במעשה כלפי המתלוון, שהם שלמות גופו, כבודו ו- "זכותו החוקית של אדם ושמירתו על בטחונו האישי". לשיטת התביעה, יש לראות חומרה באירוע המתואר בכתב האישום, שענינו עבירות אלימות בתחום המשפחה, ולדבריה: "...החוק לא מחייב הבחנה בין זהות עבר העבירה ביחס לעונשה רקיעו בצדיו וכאשר מדובר בנאשמת שתוקפת את בן הזוג, כפי שמתואר בכתב האישום וכפי שנינתן ללמידה מתונות הנסיבות, תטען הנאשמה כי מתווסף לתקיפה מעמד של השפלה וגם אלימות של נשים נגד גברים צריכה לקבליחס שווה בבית המשפט, בדיקן כמו שהחוק מנסה ליצור בדרך שבה נקבעו העבירות".

התובעת טענה כי הערכים המוגנים נפגעו במקרה דן "באופן משמעותי", וכן עמדה על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות של אלימות בתחום המשפחה.

התובעת ביקשה שלא לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינה של הנאשמת, וטענה כי התנאים שנקבעו בהלכת כתב כתוב נ' מדינת ישראל (21.8.1997), לעיל ולהלן: כתב), לא מתקימים במקרה דנא.

התובעת הוסיפה, כי הנימוק על בסיסו המליך שירות המבחן **להימנע מהרשעת הנאשמת**, הוא פגעה בדימויה העצמי, ולטעמה אין מדובר בנימוק מספיק.

לשיטת התביעה, אין כל נימוק המצדיק חריגה מן המתחם העונשי **לקולא** במקרה דנא, ולדבריה: "בעניינו אין שיקול שיקום, היא לא עברה תהליך שיקומי, שכן שירות המבחן סבור שהיא אינה זקופה לכך...".

בהמשך טענה התובעת: "היעתרות להמלצת שירות המבחן בפרט כאשר אין לה אחזקה לא מבחינת הפן השיקומי ולא מבחינת הנזק הקונקרטי, כמוות צנחת מכלול שיקולי הענישה פרק (צ"ל פרט - ג.א) לשיקום, שאינו טוענת שלא קיים".

ה마שימה הגישה פסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית; כן הוגשו תמונות המתעדות את החבלות שנגרמו למתלוןן (ת/1).

6. ב"כ הנאשمت טענה כי יש **לאמצץ** את המלצה של שירות המבחן **להימנע מהרשעת הנאשמת ולחזור ממתחם הענישה בעניינה** **לקולא**.

הסניגורית עמדה על נסיבות ביצוע העבירה, כפי שעלו מכתב האישום, המוכיחה שנגרמה למTELוננט כתוצאה מעשיו של הנאשם ע過ר לביצוע העבירה, ולדבריה, מתקיימת קרבבה לסייע לאחריות פלילית מסווג הגנה עצמית.

הסניגורית חזרה על האמור בתסaurus שירות המבחן, והדגישה את נסיבות חייה המורכבות של הנאשمت, שהצלילה להתנהל באופן נורטטיבי חרף הבעיות שנצברו בדרך. ב"כ הנאשמת הטועינה כי הנאשמת פנתה מיזמתה לטיפול פסיכולוגי כדי לקבל מענה למצוקה אליה נקלעה כתוצאה מהairoע מושוא כתוב האישום (הוגש אישור רפואי - נ/1).

הסניגורית טענה כי **הימנעות מהרשעת הנאשמת אינה חרגת מהתנאים שנקבעו בדיין**, ולדבריה: "... גם במקרים בהם אין נזק קונקרטי הרי שיש לעשות שכול ולבחון גם את הנזק שיכל להיגרם לנאים נוכחות הפגיעה בדימויו העצמי" ; במקרה כאן, הטועינה הסניגורית כי הנזק שעלול להיגרם לנאשמת, לדימוי העצמי כתוצאה מהרשעתה הוא גדול. הסניגורית הוסיפה כי הרשעה עלולה לגרום את התנהלותה הנורטטיבית, ואת ההליך החויבי בו החלה הנאשמת. בנוספּט טענה הסניגורית, כי **הימנעות מהרשעת הנאשמת לא תסב נזק לאינטרס הציבורי**, וזאת גם לאור עמדת המתלוןן, כפי שפורטה בתסaurus שירות המבחן.

ב"כ הנאשמת הגישה פסיקה לתמיכה בטיעוניה.

7. **הנאשמת בדברה ביחס לעונש אמרה:**

"קודם כל אני הייתי שם ואני יודעת כי טוב מה הרגשתי ומה קרה שם, אני ----- והמשפחה שלי ב----- ואני לבד, אין לי פה דודים, סבא וסבתא או אחים או כלום.

אני עמדתי במצב שבו בן אדם קילל אותו במשך 3 שעות ובמשך כל השעות האלה אני עושה כדי לאזרר סבלנות ולהבין שאמ אמי אהיה סבלנית אולי זה יעבור באיזה שהוא שלב. אחרי 3 וחצי שעות שהוא מקטין אותי, מקטין אותי, משפיל אותי, פוגע בנקודות הcéי רגשות שיש, ביקשתי ממנו לעזוב את הבית, הוא לא עזב את הבית שלי. כמובן אמי אספר כי התחששה שאני בלבד ואין לי لأن לлечת ואני בריב עם בן זוג ואין לי לאיפה לлечת, אני נמצאת במקום היחיד שלי בבית שלי ביקשתי ממנו לעזוב והוא לא הסכים, הגעתו לדלת כדי לצאת והוא חסם אותי ולא נתן לי לצאת והוא אמר שהוא ישאר פה עד שהוא יחולט והוא יחזיר לי על כל מה שאמ עשה לו. היה סוג של מלחתה כוח, בין לבינו ובאייזהו מקום ממקום של תחששה מאוימת הרגשתי שאני צריכה להפעיל אתה כוח שלי כדי שהוא לא יבין שהוא יותר חזק ממני. קרה המקרה, יצאתי מהבית, ישבתי באותו שעתיים. אחרי שעתיים חזרתי לבית לא שלי אלא של חברה שלי שגרה מאחורי הבית שלי. ביקשתי ממנו שיילך.

אני חשבתי שהמעשה לא היה בסדר בכלל, אני חשבתי שלא היה לי יותר מיד מה לעשות, יכול להיות שאני הייתי הצד השני אני זאת שהאלימות הייתה מופנית כלפיי. אחרי מה שקרה אני ניגשתי בלבד לפסיכולוג, לטפל בעצמי על דעת עצמי. בעניין הדימוי העצמי, אולי זה נשמע קטן אבל כמו שהיא אמרה כל החיים שלי אני מנסה להשוו את עצמי לסבירה, תמיד נכוו עלי דברים, אני קמתי ועצבתי את הבית שלי כי הרגשתי ששפיטים אותי בהתאם למשפחה שלי ולא בזכות עצמי והדימוי העצמי שיפגע לי כמו שהתקונה קצינת המבחן זה שאמ שוב אctrיך לעמוד במקום שאני (הנאשמה בוכה) מובכת ומשפלה. אני רוצה ללמידה, להתקדם בחיים, אני רוצה להתחנן, להקים משפחה ושהילדים שלי לא יעברו דברים כאלה.

לשאלת בית המשפט, אם אני והמתלון עדיין בני זוג אני משיב כי אחרי 5 חודשים שהוא ניסה להשיג אותי כל יום אחרי המקרה, נתתי ציאנס לדבר. להגיד שאנו ביחיד והכל משולם עדיין לא. אני מרגישה שבאייזהו מקום מה שקרה זה שגיאה שלי ולהרגיש עם עצמי בסדר זה להיות בסדר עם הבן אדם, ואני שוב לוקחת על עצמי את האשמה. כמה שהייתי סבלנית זה לא היה אמרור לקרים".

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

8. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשה של הנאשמת הם שמירה על בטחונו, כבודו ושלמות גופו של אדם, ביחס כמשמעותו המתרחש בתוך המרחב הזוגי או המשפחה. רובות דבר בפסקת בית המשפט העליון על החובה לגדוע את נגע האלים בדרך לפתרון סכסוכים, ובכלל זה הצורך להגן על נפגעי האלים בתוך המשפחה (ראו למשל את רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.2021)).

9. במקרה זה עולה כי אין מדובר באירוע מתוכנן, אלא בהשתלשות אירועים שהביאה לביצוע העבירה, שהוא בבחינת חריג להתנהלותה של הנאשמת.

10. למtalון נגרמו חבלות דומות סימנים אדומים, סימני נשיכה ושריטות. הסימנים ניכרו היטב בתמונות שהוגשו

לבית המשפט, ואין ספק כי כתוצאה לכך סבל המתלון מכבים. עם זאת, ניתן לשער, מאופי הנסיבות, כי אין מדובר באירוע שהצורך טיפול רפואי או הותיר חיללה נזק.

11. עם זאת, לא מדובר במקרה "רגיל" של אלימות במשפחה, אין מדובר במסכת אלימה או מתמשכת, או אפילו לא בהתרצות זעם חד פעמית (של גבר או של אישה, הינו הר).

12. אכן, אין לפטור סכסוך באמצעות שימוש באלים, וכן הנאשמה העמדה לדין בעקבות מעשה; עם זאת, נסיבות ביצוע העבירה מלמדות כי הן חריגות ווצאות דופן, בנסיבות עובר לאיורע נשוא כתוב האישום התגלו ויכוח בין המתלון לנאשמת, בبيتها של הנאשמת. הנאשמת בקשה מן המתלון לצאת מן הבית והוא סרב. בהמשך, אף קילל את הנאשפת במילים בוטטות ואף הוסיף: "אני לא עפַּן אעשה לך דוקא". או אז תקפה הנאשפת את המתלון.

מצוקתה של הנאשפת, עובר לביצוע המעשה המתואר בכתב האישום, עליה באופן ברור מהנסיבות שפורטו בכתב האישום; אין מדובר בנאשפת אשר החלטה לנ��וט בדרך אלימה "סתם קר", או אפילו כתוצאה מvioווח; הנאשפת, הייתה בבית שלה, פעלת (בדרכ אלימה ופסולה) רק על מנת להביא את המתלון להניח לה לנפשה.

13. ודוק: העובדה שהנאשפת עמדה במצב בו לא המתלון סרב לעזוב את ביתה, בנסיבות שפורטו לעיל (לאחר ויכוח, וקללות כלפי), מקבלת משנה תוקף שעשו שמדובר באירוע שהתרחש בתוך ביתה- מבצרה, להבדיל ממוקם אחר.

החוק קבע כי פעולה של אדם כלפי פורץ אשר הגיע לביתו, שבו הוא אמור להיות מוגן מכל רע, עשויה, במקרים מסוימות, לעלות כדי הגנה עצמית. ראו למשל את קביעת בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בעניין ת"פ (ב"ש) 1010/07 מדינת ישראל נ' דרומי (15.7.2009) (להלן: דרומי), תוך הסבר מפורט ביחס לתיקון סעיף 134 לחוק העונשין; בית המשפט המחוזי עמד על הערך המוגן של הגנת אדם בביתו, שהוא היה הבסיס לתיקון חוק העונשין, וROLWONTEI גם לעניינו כאן, רק במובן של ה怯ת הפגיעה בערכיהם המוגנים כתוצאה מעשה של הנאשפת. כך נקבע בעניין דרומי:

"עjon בדברי ההסבר לחוק (הצעות לחוק הכנסת 208, מיום י"ד אדר התשס"ח, 20 בפברואר 2008, עמ' 196) ובדין אשר קיימה ועדת חוקה חוק ומשפט בהקשר להצעה האמורה- (פרוטוקול 495 מישיבת הוועדה מיום 11.3.08 ופרוטוקול 561 מישיבת הוועדה מיום 11.6.08) מלמד כי החוק בהגנה חדשה זו, ביקש לעשות הבחנה בין נסיבות של הגנה עצמית מחוץ לביתו או חריו של אדם לנסיבות של הגנה עצמית בחדיו של אדם ובפועל הרחיב את הגנה כאשר נמצא האדם בביתו, בחצרו, במובן זה שביקש ליתן יחס מיוחד לבית המגורים וחיזק והרחיב את זכותו של אדם להגן על חייו ועל קניינו בביתו, הוא מבצרו".

14. במקרה דנא, ברו שמתלון לא היה "פורץ", ולא נכנס לביתה של הנאשפת על מנת לבצע עבירה, אין מדובר בקרבה לסיג זה או אחר, כטענת הגנה (שטענה, כאמור, כי הנאשפת קרויבה לסיג מסווג הגנה עצמית), אולם לא ניתן כאמור להタルם מהחשיבות השעינית לחוק (כמפורט לעיל) לערך של זכותו של אדם להיות מוגן בביתו.

במקרה זה נפעה תחושת הביטחון של הנאשפת כתוצאה מהתנהגו של המטלון אשר סרב לצאת מביתה על אף שהתקבש לעשות כן; כישלונה של המטלוננטה נבע במקרה זה מעצם העובדה שתקפה את המטלון וחבלו בו. עם זאת, כאמור, לא ניתן להתעלם מהARIOUIS שקדמו לכך.

15. אשר למדיניות הענישה הנוהגה; בעבירות אלימות במשפחה מנעדי הענישה הוא ר痴, וכל מקרה מוכרע לגופו, בהתאם לנسبותיו. עם זאת, ראו דוגמאות למדיניות ענישה בעבירות בהן הורשעתה הנאשפת, שם נקבע מתחם עונשי הנע בין מאסר קצר (תליי ברף האלימות ונسبותיה) ועד ל- 12 או 18 חודשים מאסר, במקרים חמורים יותר; ראו למשל את אלה : רע"פ 8/18 6191 דראושה נ' מדינת ישראל (28.8.2018), רע"פ 5227/20 עומר נ' מדינת ישראל (6.8.2020), רע"פ 4416/19 נהמיה נ' מדינת ישראל (4.7.2019).

16. לאור האמור לעיל אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין מאסר מותנה ועד לשנת מאסר.

העונש המתאים לנאשפת - חריגה לקולא מתחם העונש ההולם

17. על פי סעיף 40 לחוק העונשין, בית המשפט רשאי לחורג לקולא מתחם העונש ההולם, משיקולי שייקום הנאשפט. זאת, אם הנאשם השתקם, או אם יש סיכון של ממש שהוא ישתקם.

במסגרת ע"פ 6637/17 קrndל נ' מדינת ישראל (18.4.2018) קבע בית המשפט העליון כי את התשתית העובדתית להוכחת סיכון השיקום ניתן לגבות באמצעות ראייתים שונים, ובראשם תסוקיר שירות המבחן; בית המשפט קבע, ביחס לשיקולים המנחים בהערכת שיקומו של הנאשם, בין היתר, כי:

"...בקווים כלליים ניתן לระบיע על כך שהפעלת הסמכות בסעיף 40 אינה מוגבלת לעבירות קלות בלבד (ראו למשל: ע"פ 779/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.4.2015) (להלן: ע"פ 779/15); ע"פ 3381/16 אלקרינאיו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.7.2016) (להלן: עניין אלקרינאיו); ע"פ 16/11 5611 סלב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.9.2017) (להלן: עניין סלב); ע"פ 17/12 1288/17 מדינת ישראל נ' שנחר [פורסם בנבו] (3.10.2017) (להלן: עניין שנחר)). במקומות קודמים שבהם נדרש בית המשפט להעיר את סיכון השיקום במסגרת סעיף 40 לחוק העונשין הובאו בחשבון, בין היתר, השיקולים המרכזיים הבאים: המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמiliaה מתמכרות שהוא עבר; השתלבות מוצלחת בהלכים טיפולים שונים; אינדייקציות לשינוי עמוק בתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגיעה אמפתיה כלפי נפגעי העבירה (ע"פ 12/7459 שיבר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (20.6.2013); ע"פ 15/779, בפסקה 11; עניין אלקרינאיו, בפסקה 12; עניין סלב, בפסקאות 17-16; עניין שנחר, בפסקה 24).

חשוב להבהיר: אין מדובר ברשימה מצחאה של שיקולים, והתקיימותו של שיקול זה או אחר אינה מצדיקה בהכרח חריגה מתחם העונש משיקולי שייקום. טעם עיקרי לכך הוא שחלק מהשיקולים שהזכו לעיל מובאים ברגל בחשבון במסגרת קביעת העונש בתחום המתחם (ראו: סעיף 40יא לחוק העונשין). עם זאת, ומבל' קבוע מסמורות, ניתן לציין שילוב בין

שינוי מהותי בהערכת הרגשות לאירוע העבירה המתבטא בנטיילת אחראית, כפירה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקטציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפולי מוצלח וחזרה בדרך הירש, עשוי להצביע על "סיכון של ממש לשיקום" כלשהו של סעיף 40(א). דברים אלה זוכים למשנה חזוק מקום בו מדובר באדם צעיר נעדר עבר פלילי (ענין סלב, בפסקה 16) ".

18. בנסיבות דנא, שוכנעתי כי הנואשת - השתקמה או למצער קיים סיכון של ממש כי תשוקם, ועל כן יש להשית עלייה עונש החורג לפחות ממתחם הענישה שנקבע לעיל.

19. הנואשת ללא כל עבר פלילי, סימנה 12 שנים לימוד שכלו בגרות מלאה. בהמשך, התגיעה לצבאי ושרתה שירות צבאי מלא. הנואשת אף התגיעה לשירות קבוע של חודשיים. ביום הנואשת מתגוררת בעיר -----, ועובדת בתחום -----

יובהר כי יש להתייחס לנתחנים שפורטו, המלמדים על התפתחות תקינה ונורמטיבית, על רקע הנסיבות המשפחתיות המורכבות והקשויות ביוטר המפורחות בתסaurus, שבשל צנעת הפרט אמן מלפרtan. משמע, הנואשת בעשר אצבעות פילסה את דרכה להשתלב בחברה, לחוות חיים נורמטיביים, ולתרום לה, על אף הצללים והקשדים האובייקטיביים שעמדו בפניה.

20. העבירה מושא כתוב האישום דנא בוצעה לפני כונה, ומazel לא נפתחו נגד הנואשת תיקים נוספים.

21. כך תסקרו שירות המבחן:

"לדבריה (של הנואשת - ג.א.) על אף הקשיים עימים התמודדה במסגרת המשפחה והעומס הרגשי על כתפיה לאורך השנים היא ערכה באמצעותם רבים לסיים את לימודיה והשירות הצבאי בהצלחה יתרה. לדבריה בכוננה להמשיך לצמוח ולהגשים את עצמה ובכוננה להשתלב בלימודים גבוהים לצורך קידום והתפתחות מבחינה אינטלקטואלית ומקצועית.

...

... א' (הנאשת, ג.א) מתארת שינוי מהותי בהערכתה ובהתנהלותה בתוך מערכת היחסים הזוגית שבאה לידי ביטוי בפרשיות הדדיות, הבנה, כבוד וניהול קונפליקטיבים באמצעות שיח".

בהמשך: "התרשםנו כי היא (הנאשת, ג.א) מודעת וمبינה את השלכות התנהגותה ומסבירה באופן כנה ורחב על הנסיבות שהובילו לביצוע העבירה".

"עוד התרשםנו כי התנהגותה בעבירה אינה מאפיינת את התנהגותה בדרך כלל וכי היא עורכת מאמצים רבים להתנהל באופן חיובי ומקדם בחיה. לקחנו בחשבון את הבושה והצער שהביעה באשר להתנהגותה בעבירה, את התרשומותנו כי ההחלטה לחייב מן האירוע הנדון וכי אירע זה וההילך המשפטי המתנהל כנוגה, מהווים בעבורה אלמנטים משמעותיים ומצביעים גובל ברורים לעתיד. כן לקחנו בחשבון את עמדת המתلون, לפיו היחסים ביניהם טובים ותקינים כוון ללא גילוי אלימות".

22. הנה כי כן, נראה כי העבירה מושא כתוב האישום הייתה אירע ברגע בוגר חיה של הנואמת, וכי בשל הטלטול שחוותה כתוצאה לכך (בעקבותיו אף פנתה מיזמתה לטיפול פסיכולוגי), ומהתנהגות ההליך המשפטי נגודה, ההחלטה את המסקנות הנדרשות.

גם בעודותה לעונש בבית המשפט הביעה הנואמת דברי חריטה כנים וצער בגין מעשה, כמו כן הביעה שאיפותיה לעתיד, ורצונה לתרום לחברה.

ראיתי לציין כי גם אם הנואמת לא נזקקה לשירותי הטיפול של שירות המבחן, והוא בכוחות עצמה עלתה על דרך הישר, אין זה אומר, בכלל, שלא ניתן לקבוע שהיא השתקמה; שיקום עצמו - שיקום מלא הוא (ראוי בעניין זה, רק למשל את ת"פ (י-ם) 10-05-49988 מדינת ישראל נ' לוי (17.2.2014), ת"פ (י-ם) 13-03-16312 מדינת ישראל נ' שקיוראת (9.2.2014), ת"פ (ת"א) 14-12-32294 מדינת ישראל נ' מירן (14/09/2016). במקרה דנא, לא מצא שירות המבחן להפנות את הנואמת לטיפול בתחום האלימות, זאת בשל ההתרשומות כי הסיכון להישנות אלימות זוגית מצדיה הינו נמוך. עם זאת, בשל נתוניה האישיים והונטה הנואמת להשתלבות בתוכנית יתד, תכנית המותאמת לצעירים בסיכון, לצורך הכונה בתחוםים שונים, לרבות לימודים ותעסוקה.

הימנעות מהרשעת הנואמת

23. במסגרת רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.1.2015), עמד בית המשפט העליון על התנאים להימנעות מהרשעה, של מי שביצע עבירה, כדלקמן.

"האפשרות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעתו של נאשם שביצע עבירה, מעוגנת בסעיף 71א(ב) לחוק העונשין, והיא מהוועה חריג בכלל, לפיו משוחכה ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. במקרים אחרים, תוצאה של הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו, על מנת להימנע מהרשעה: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקירה המסויים על ההרשעה בלבד לפגוע באופן מסויל בשיקול הענישה האחרים" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997), פסקה 7 לפסק-דין של השופטת ד' דורנר) (ראו גם: רע"פ 14/14 7109 סיג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבז] (20.11.2014); רע"פ 14/14 7224 פרנסקי נ'

מדינת ישראל [פורסם ב公报] (10.11.2014))."

24. במקירה דנא, הנאשנת נמצאה אשמה בעבירה של תקיפה בן זוג אשר גרמה לחבלה. צודקת התביעה, ועל פני הדברים מדובר בסוג עבירה אשר בדרך כלל לא יצדיק חריגה מהכלל לפיו יש להרשיע את מי שנמצא אשם בביוצעה (גבר או אשה, ואני חוזר על כך נוכח טענות התביעה בנושא זה). עם זאת, נסיבות מקרה דנא, כפי שפורטו לעיל ובהרחבנה, ייחודיים, ומצדיקים הימנעות מהרשעת הנאשנת; כמפורט בהרחבה להלן, התרשתי, כי החרוגתה של הנאשנת מהכלל במקרה זה, לא תפגע בשיקולי העונישה האחרים, ובכללם האינטראס הציבורי.

25. טרם דין לגופו של עניין, אציג כי החלטתי שלא להרשיע את הנאשנת, גם בעבירות שעוסקות באליםות במשפחה, איננה מסקנה חריגה או יצאת דופן, ו尤ון בפסקת בית המשפט העלה כי במקרים רבים נמנעו בתים המשפט מהרשעה של נאים, גם בעבירות אלימות במשפחה, וכל מקרה הוכרע על פי נסיבותיו; ראו למשל את ת"פ (רח' 13-13 45094-10-13 מדינת ישראל נ' פלונית (28.12.2015); ת"א) 1704-04-15 מדינת ישראל נ' פלונית (13.4.2016), ובעיקר את הסקירה המקיפה שערך בית משפט השлом ברחוותה במסגרת ת"פ 20-05-11606 מדינת ישראל נ' מימון (30.3.2022), אשר הפנה בפסק דין אל דוגמאות רבות של העדר הרשעה בעבירות אלימות במשפחה.

26. מעבר לעובדה כי סוג העבירה אותה עברה הנאשנת אפשר, במקרים המתאימים, הימנעות מהרשעה, הרי שפסקת בית המשפט העליון קבעה כי על מנת שבית המשפט יורה על ביטול (או הימנעות) הרשעה עליו להשתקנע כי הורתתה תסב לנאים פגעה קונקרטית בעתידו התעסוקתי או השיקומי.

בצד קביעה זו, ניתן לראות כי קיימת גמישות מסוימת הנוגעת לעוצמת הפגיעה הקונקרטית המוכחת כטעaskין בנאים צעירים, נורמטיביים, הנמצאים בראשית דרכם המڪוציאטי, ומן הסתם יתאפשר להוכיח פגעה מידית (ראו למשל את פסקת בית המשפט בעניין: ע"פ 4466/13 פורטל נ' מדינת ישראל (22.5.2014), רע"פ 3446/10 אלחלים נ' מדינת ישראל (6.4.2011), ע"פ 13/1880 אברהם נ' מדינת ישראל (3.2.2014), רעפ" 1721/12 איראשי נ' מדינת ישראל (30.3.2014) ובעיקר פסקה 9 לפסק דין של כבוד השופט ג'ובראן, עפ"ג (ב"ש) 20-07-66903abo מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.20).).

ראו בעניין זה גם את קביעה בית המשפט העליון, הרלוונטי ל מקרה כאן, במסגרת ע"פ 9893 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007), כר:

"חרף הכלל האמור, המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלטת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ווציאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עצמת פגיעה של הרשעה הפלילית בנאים האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטראס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדי. בהכרעה בעניין זה -

נדרש איזון שיקולים, המעמיד את האינטראס הציבורי אל מול נסיבותו האינדיבידואליות של הנאשם. בראיה כוללת נשקל, מן הצד האחד, הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשות העבריין, כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרעתה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במישנה תוקף, ככל שהחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מbijוצה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי, נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה אותה עבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו, והנזק הצפוי לו מן הרשותה. באשר לנאים בגירום, במאזן השיקולים האמור, גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות וויצאות דופן ביותר, תצדקה סטיה מחובבת מיצוי הדין בדרך של הרשות העבריין".

ובהמשך:

"מנגד, יש לחת את הדעת לנאם האינדיבידואלי, לנסיבותו האישיות המיעילות, ולהשဖעת הרשותה על חייו, ועל סיכוי שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישית והבריאותי. יש לבחון את השיפעת הרשותה על עיסוקו המקצועני של הנאשם, ועל מצבו הכללי והמשפחתי. בסופו של יומם, ניצבת השאלה בכל עצמותה - האם, בנסיבות המיעילות של העניין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטי השוניים, גובר על השיקול הציבורי-מערכת הכללי, באופן שהgam שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את או הרשותו בדיון".

27. ומן הכלל אל הפרט: אשר לפגיעה של הרשותה בנאשמת עצמה, תסוקיר שירות המבחן פרט את מאמץיה של הנאשمت להשתלב בחברה ולתרום לה, חרב מכשולים רבים שעמדו בדרכה. עוד צוינו שאיפותיה של הנאשמת להתפתחות עתידית, הן בתחום ההשכלה והלימודים, והן בתחום המשפחה.

בנסיבות אלה המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתה של הנאשמת, בכפוף לכך במהלכו תשולב בתוכנית יתד, ותמשיך את הטיפול הפסיכולוגי אותו החלה מיזמתה. כן הומלץ להטיל עליה התcheinות להימנע מעבירה.

28. שוכנעת כי אכן קיימת פגיעה פוטנציאלית בעתידה התעסוקתי והשיקומי של הנאשמת, צעירה בת 24, שבכוננותה להשתלב בלימודים גבוהים לצורך קידום והתפתחות מבחינה אינטלקטואלית ומקצועית.

29. בנוספ, כאמור, מדובר באירוע חד פ уни שאיינו מופיע את אורחות חייה של הנאשמת. המתלוון והנאשמת נמצאים כיום בקשר זוגי, מאוזן ומכבד ואף המתלוון עצמו העביר מסר, באמצעות קצינת המבחן, כי איינו מבקש "לפגוע" בנאשמת.

לטעמי, בהתחשב ברוחו של הנאשمت והקשיים עם התמודדה (ນזכיר כי הנאשמת סבלה לאורח כל חייה מקשיים

אובייקטיבים ממשמעותיים, וחרף כך מצאה את הכוחות לסייע לימודי בגרות מלאה, להתגיים לצבע ואך לשרת מעת בצבע קבוע), ובהתחשב בעובדה כי מדובר בכשל חד-פעמי, עליו לקחה אחירות מלאה, והביעה חרטה, יש מקום להימנע מהרשעתה. הרשעה פלילתית כתוצאה מהעברית שביבצע הנאשמה עלולה לפגוע בצורה בלתי מידית בהמשך התפתחותה הנורמטיבית, בוודאי בשנים הקרובות, בהן היא מתעתדת להשתלב לימודיים ועובדת ולעצב את עתידה. שוכנעתינו כי במקרה דנא, הגיעתה של הרשעה פלילתית בנאשמת, אף לא עליה בקנה אחד עם האינטראס הציבורי, והיא עלולה אף לחבל בהליך השיקום אותו השלים (או למצער עתידה להשלים).

מכאן, שהרשעתה לא רק תפגע בדמיונה העצמי של הנאשمت, כפי שהתרשם שירות המבחן, אלא אף תהיה בלתי צודקת בנסיבות העניין (לענין זה ראו לדוגמא את רע"פ 2777 פלונית נ' מדינת ישראל (16.10.2012) שם בוטלה הרשעה משיקולי צדק וחוסר מידתיות והשפעת עצם הרשעה על הנאשמת, ראו אף ת"פ (ו-מ) מדינת ישראל נ' ברכה (3.8.2022)).

30. נוכח האמור, ובנסיבות הייחודי של מקרה זה רأיתי לנכון לסתות ממתחם הענישה הראויל ואמצץ את המלצה לשירות המבחן.

31. לפיכך אני נמנע מהרשעת הנאשמת, וקובע כדלקמן:

א. הנאשמת תהיה תחת פיקוח צו מבנן לשנה במהלך תשליב במהלך תקופה יתד וכן תמשיך את הטיפול הפסיכולוגי בו החלה. הבהרתי לנאשמת שאם לא תמלא אחר הוראות שירות המבחן במהלך הצו שהוטל עליה - יוחזר עניינה לבית המשפט, אז יוטל עליה עונש חלופי.

ב. הנאשמת תחחות על התחייבות בסך 2000 ל' להימנע במשך שנה מביצוע עברות אלימות כלפי בן הזוג.

זכות ערעור לבית המשפט המחויזי בבאר שבע תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד אלול תשפ"ב, 20 ספטמבר 2022, בנסיבות הצדדים.